

Kollár Dávid

SZERELEM ÉS LAPCSÁNKA

A szerelem, gondolta Leonárd, alapvetően olyan, mint egy bonyolult molekuláris képlet, amelynek összetevői folyamatosan változnak, de valamilyen megmagyarázhatatlan okból mégis mindig ugyanazt az eredményt adják. Ezen töprengett, miközben a vidéki ház teraszáról nézte, ahogy Mariann a kertben sétál.

Amikor Mariann néhány friss paradicsommal tért vissza a kertből, Leonárd váratlanul megkérdezte:

„Szerinted mit jelent valójában a szerelem?”

Mariann a paradicsomot nézte, mintha a választ annak piros húsában kellene keresnie. „Ez olyan kérdés, amit csak olyan emberek tesznek fel, akik túl sokat gondolkodnak. Mint amikor valaki a paradicsom molekuláris összetételét elemzi, miközben nem veszi észre, hogy mennyire finom.”

„De te szeretsz gondolkodni”, válaszolta Leonárd.

„Igen”, mosolygott Mariann. „És szeretek paradicsomot enni is.”

A beszélgetés itt félbeszakadt, mert Jolán, a házigazdájuk felesége kihajolt a konyhaablakon, és vacsorára hívta őket. Tizedik étkezés volt ez aznap, Leonárd számolása szerint. Reggel óta megállás nélkül ettek, mintha a vidéki vendéglátás titkos célja az lenne, hogy az embert örökre helyhez kösse, mint egy emberi foie gras ludat.

Az étkezések egymást követték apokaliptikus rendszerességgel: 6:30 – meleg tea pirítóssal („Csak hogy legyen valami a gyomrukban, amíg készül a reggeli”); 7:15 – „igazi reggeli” szalonnával, tojással, kolbásszal és friss kenyérrel; 8:45 – „kis tízórai” a kertben, ami valójában egy komplett hidegtál volt; 10:30 – „gyümölcs-órácska” három fajta süteménnyel; 12:00 – ebéd négy fogással; 13:45 – „digestif”, ami újabb süteményekből állt; 15:00 – uzsonna fasírttal és savanyúsággal; 16:30 – „délutáni teácska” (tea nélkül, de töltött káposztával); 18:00 – „esti előkészítő” pogácsával és pálinkával; 19:30 – vacsora.

Leonárd most úgy érezte, mintha gyomra egy független élőlénné vált volna, ami saját tudattal és emésztőrendszerrel rendelkezik.

„Köszönjük, de már igazán nem kérünk semmit”, kezdte Leonárd, de Mariann a szavába vágott.

„Persze, szívesen, már jövünk is”, mondta, és egy „ne ellenkezz” pillantást vetett Leonárdra, mert mindketten tudták, hogy vidéken az ételkínálás visszautasítása olyan, mintha valaki azt javasolná az idős plébánosnak, hogy Isten helyett most már talán a molekuláris biológiában kellene hinnie.

A konyhában ott ült a társaság többi tagja is: József, a házigazda, aki minden történetet úgy kezdett, hogy „amikor még a téészbem dolgoztam”; Endre, az irodalomtanár, aki soha nem beszélt irodalomról; és Katalin, aki állítólag operaénekesnő volt, bár senki sem hallotta énekelni, és titokzatos módon mindig eltűnt, amikor valaki zenéről kezdett beszélni.

A konyhaasztalon újabb tálak sorakoztak, mintha egy láthatatlan hadsereg élelmezését készítenék elő. József éppen belekezdett soron következő téesz-anekdotájába – „ez még hatvannyolcban volt, amikor a Józsi bácsi összeveszett a párttitkárral egy traktor miatt...” –, amikor Endre hirtelen felkiáltott: „Lapcsánka! Hát persze! Az hiányzik még!”

Mindenki ránézett. Endre szemében különös tűz égett, amit Leonárd eddig csak olyan emberek tekintetében látott, akik épp valami különösen veszélyes cselekedetre készülnek.

„Bocsánat”, nevetett zavarodottan Endre. „Csak arra gondoltam, hogy egy ilyen vacsora mellé még kell lapcsánka. Az anyám receptje szerint, tejföllel és sok-sok fokhagymával.”

Mielőtt bárki reagálhatott volna, Endre már fel is pattant, és elkezdte összekaparni a hozzávalókat, mintha az élete múlna rajta.

„Köszönjük, de mi már...” próbálkozott újra Leonárd, de Mariann ismét közbevágott.

„Az nagyszerű lenne. A lapcsánka a kedvencünk”, hazudta szemrebbenés nélkül, és Leonárd arra gondolt, hogy a kapcsolatukban talán ez volt az első alkalom, amikor Mariann annyira értelmetlen dolgot állított, hogy az már szinte fizikai fájdalmat okozott.

A következő kilencvenhárom percben – Leonárd az óráját nézte, és arra gondolt, hogy ugyanennyi idő alatt repülővel eljutnának Párizsig – tanúi lehettek annak, ahogy Endre vallási áhítattal aprítja a fokhagymát. Nem keveset. Nem is sokat. Egyszerűen olyan mennyiséget, amivel

egy közepes méretű várost meg lehetne védeni a vámpírok ellen a következő évszázadra.

Endre közben megállás nélkül beszélt. Nem a fokhagymáról, nem a lapcsánkáról, hanem a helyi focicsapat legutóbbi meccséről, részletesen elemezve minden egyes átadást, lövést és bedobást, mintha egy különösen fontos világbajnoki döntőt írna le, nem pedig egy járási kispályás mérkőzést. Ez az abszurd részletesség különös kontrasztban állt a ténnyel, hogy Endre láthatólag semmi mást nem vett észre a fokhagymán kívül.

„És akkor”, folytatta Endre immár a tizennegyedik fokhagymafejnél, „a bal hátvéd megpróbált átívelni a jobb oldalra, de a labda megpattant egy göröngyön – egyébként azt a pályát évek óta nem gondozzák rendesen, én még emlékszem, amikor a Gyuri bácsi volt a gondnok, akkor minden héten lenyírták a fűvet, de most... hol is tartottam? Ja igen, a bedobás...”

Mariann és Leonárd egymásra néztek. Leonárd észrevette, hogy Mariann szemében különös fény csillog, amit csak olyankor látott, amikor a nő valami abszurd dolgon nevetett magában, anélkül, hogy ezt kifelé mutatta volna.

Éjfél körül járt az idő, amikor végre elkészült a lapcsánka, és Endre ünnepélyesen tálalta, mintha legalábbis az utolsó vacsorán lennének. A lapcsánka valójában kitűnő volt, de az élvezetet némileg beárnyékolta a tény, hogy minden egyes falat után Endre a futballbíráskodás problémáiról kezdett monológot, amit Leonárd a harmadik lapcsánka után már úgy érzékelt, mintha egy távoli rádióból szólna.

Amikor végre visszavonulhattak a vendégszobába, mindketten úgy érezték, mintha egy fokhagymafeldolgozó üzemben töltöttek volna két műszakot. A szag minden pórusukon átszivárgott, és Leonárd arra gondolt, ez lehet az első alkalom, hogy az aromaterápia az ellenkezőjét érte el a kívánt hatásnak.

Leonárd az ablakhoz lépett, és kitérte, mintha ez bármit is segítené.

„Azt hiszem, én vagyok az első ember a történelemben, aki ki tud szagolni egy futballmeccset”, mondta, miközben a saját lehelete elől próbált menekülni, és ez a mondat, saját értelmetlensége ellenére, tökéletesen értelmet nyert ebben a helyzetben.

Mariann nevetett. „Nézd a jó oldalát: legalább biztosak lehetünk benne, hogy ha most meg tudjuk ölelni egymást, az csakis igaz szerelem lehet.”

Leonárd erre megfordult, és egy komikusan túlzó mozdulattal meghajolt Mariann felé. „Szabad egy táncra, fokhagymaszagú hölgyem?”

„A legnagyobb örömmel, illatos uram”, válaszolta Mariann, és a karjaiba lépett.

Az ezt követő percekben úgy keringtek a szobában, mint két holdkóros, akik álmukban találkoztak. Mozgásuk nevetséges volt és gyönyörű egyszerre. Közben különös távolságtartással próbálták egymás lehetét elkerülni: fejüket ellentétes irányba fordították, akár a napraforgók, amelyek a nap helyett a sötétséget keresik.

„Azt hiszem, már értem, miért beszélt Endre annyit a fociról”, suttofta Mariann tánc közben.

„Miért?” kérdezte Leonárd.

„Hogy elvonja a figyelmünket arról, hogy lassan mérgez minket. Ha ez a valódi célja, akkor egészen ügyes.”

„Vagy talán az, hogy holnap ne tudjunk elmenni”, tűnődött Leonárd. „Mert olyan erős lesz a szagunk, hogy kiközösítenek a buszon.”

„Érdekes elmélet”, bólintott Mariann. „De van egy hibája: én még fokhagymaszagúan is szeretlek.”

„Én pedig a tiéd ellenére is”, válaszolta Leonárd. „Bár ezt csak azért mondom, mert a saját szagomtól már nem érzem a tiédet.”

Végül az ágyban kötöttek ki, még mindig táncolva, immár vízszintes pozícióban. Egy párnával a szájuk előtt próbáltak beszélgetni, amit Leonárd nevetségesen kockázatos stratégiának tartott, tekintve, hogy a párna valószínűleg ki fogja adni magából a fokhagymaszagot valami-kor az éjszaka közepén, és akkor úgy fognak felébredni, mintha Endre ott aludna velük.

Aztán hosszú percekig tartó kísérletezés következett. Kipróbálták az összes létező pozíciót: háttal egymásnak, mint két összeveszett házastárs; egymás mellett, de ellenkező irányban, mint egy emberi jin-jang szimbólum; Leonárd a hasán, Mariann a hátán, mint egy emberi tetrisz-alakzat. Mindegyik pozíciónak megvolt a maga problémája: vagy túl kényelmetlen volt, vagy túl távol kerültek egymástól, vagy – és ez volt a leggyakoribb – valamelyikük közvetlenül a másik arcába lélegzett.

Végül találtak egy módot: Mariann a bal oldalán feküdt, Leonárd pedig mögötte, jobb karját Mariann dereka köré fonva. Arcukat pontosan ellentétes irányba fordították, mintha két különböző csillagot néznének, mégis egyetlen egységet alkottak.

„Holnap kilenckor indul a busz”, suttogta Mariann a sötétben. „De Jolán még nyolcra tervez egy indulás előtti ’kis falatot’.”

„Ami valószínűleg egy komplett disznóvágást jelent”, mondta Leonárd.

„És Endre megígérte, hogy reggelire fokhagymás omlettet készít.”

„Azt hiszem, soha többé nem eszem fokhagymát”, sóhajtott Leonárd.

„Dehogynem”, mosolygott Mariann a sötétben. „Csak legközelebb mi főzünk. A saját szabályaink szerint.”

Leonárd még mondani akart valamit, de a kimerültségtől és a nap abszurdításától már képtelen volt összefüggő gondolatokat formálni. Csak Mariann egyenletes légzését hallgatta.

Reggel háromnegyed kilenckor, miután sikeresen túléltek a „könnyű búcsúreggelit” (hat fogás és három sütemény), a „kis útravalót” (ami megtöltött egy teljes bőröndöt) és az „utolsó kortyot” (ami valójában háromfajta pálinka volt), sikerült felszállniuk a buszra. Miközben a jármű elhagyta a falut, Leonárd arra gondolt, hogy talán csak az első ülésorban ülhetnek, mert mögöttük kétméteres sugarú körben egyetlen utas sem merészkedett. A buszra egymás után felszálló emberek megtorpantak, amikor elhaladtak mellettük, és finoman az orrukhoz kaptak, mintha egy titkos üzenetet közvetítenének.

„Azt hiszem, most már értem, mit jelent a szerelem”, mondta Leonárd, miközben Mariann a vállára hajtotta a fejét, és valószínűleg ugyanazt a fokhagymaszagot árasztotta, mint ő.

„Mit?”, kérdezte Mariann félig álmosan.

„A szerelem az”, mondta Leonárd, „amikor nem menekülsz el a másik elől, akkor sem, ha olyan szagokat áraszt, mint egy olasz étterem hátsó udvara. Hanem megpróbálok megtalálni azt a pozíciót, amiben mindketten elviselhetők vagytok.”

Mariann felnézett rá, és Leonárd látta, hogy egyszerre nevet és horkant fel a definíción. „Ez a legrosszabb szerelem-meghatározás, amit valaha hallottam”, mondta, miközben még közelebb húzódott hozzá, holott ez fizikailag alig volt lehetséges.

„De igaz”, válaszolta Leonárd, és Mariann nem tiltakozott.

Ezután mindketten elaludtak, miközben a busz robogott velük hazafelé. A többi utas a busz legtávolabbi sarkába húzódva figyelte a két furcsa, egymásba gabalyodó, erős fokhagymaszagot árasztó idegent.

Menedék